

Sygn. akt V U 1185/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Regina Stępień

Protokolant: star. sekr. sądowy Ewelina Trzeciak

po rozpoznaniu w dniu 1 marca 2017 r. w Legnicy

sprawy z wniosku W. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania W. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 28 października 2016 r.

znak (...)

I. **zmienia decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 28 października 2016 r. znak (...) w ten sposób, że do ustalenia wysokości emerytury wnioskodawcy W. S. w części ustalonej na podstawie art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS przyjmuje kapitał początkowy w kwocie 455 203,60 złotych, przy którym kwota emerytury wynosi 2707,61 złotych,**

II. **stwierdza, iż organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w ustaleniu wysokości świadczenia.**

Sygn. akt V U 1185/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 października 2016 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych, wykonując wyrok sądu z dnia 7 stycznia 2016 r., przeliczył emeryturę wnioskodawcy W. S. od dnia 1 czerwca 2015 r., tj. od daty określonej w wyroku. Obliczenie wysokości świadczenia nastąpiło w następujący sposób: w pkt I – zgodnie z art. 53 ustawy emerytalnej do ustalenia podstawy wymiaru emerytury wnioskodawcy ZUS przyjął: dotychczasową podstawę wymiaru świadczenia i wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynoszący 135,29%. Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wwpw 135,29% przez kwotę bazową 3.191,93 zł wyniosła 4.318,36 zł, a po zmianie stażu pracy – 3.105,90 zł. W pkt II decyzji ZUS na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej do ustalenia wysokości świadczenia wnioskodawcy przyjął: - kwotę składki zaewidencjonowanej na koncie z uwzględnieniem waloryzacji w wys. 196164,78 zł, - kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego w wys. 406460,86 zł, - średnie dalsze trwanie życia 248,30 m-cy. Obliczona przy zastosowaniu art. 26 ustawy emerytalnej wysokość świadczenia W. S. wyniosła 2.427 zł, a po waloryzacji od 1 marca 2015 r. – 2.463 zł. Po uwzględnieniu doliczonych zwaloryzowanych składek za okres od 1 lipca 2014 r. do 31 maja 2015 r., wysokość

emerytury wnioskodawcy od 1 czerwca 2015 r. wyniosła 2.511,30 zł. Do wyliczenia jej wysokości ZUS przyjął kwotę zwaloryzowanych składek od ostatniej decyzji w wys. 11868,44 zł, średnie dalsze trwanie życia 245,70 m-cy i kwotę emerytury z ostatniej decyzji – 2.463 zł. Ostatecznie, na podstawie art. 183 ustawy emerytalnej (emerytura mieszana)– emerytura wnioskodawcy wyniosła 2.630,22 zł (20% emerytury obliczonej na podstawie art. 53 ustawy emerytalnej – 621,18 zł i 80% emerytury obliczonej na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej – 2.009,04 zł), a po waloryzacji od 1 marca 2016 r. – 2.636,53 zł.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył wnioskodawca, domagając się prawidłowego wykonania przez ZUS wyroków Sądu Okręgowego w Legnicy i Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu. W uzasadnieniu podniósł, że organ rentowy przeliczył jego świadczenie od dnia 1 czerwca 2015 r., podając, że jest to data określona w wyroku, ale –zdaniami skarżącemu– jest też wyrok Sądu Okręgowego, który przyznaje mu prawo do emerytury od dnia 1 lipca 2014 r. Wyrok ten został wykonany decyzją z dnia 25 marca 2015 r. i jest to zarazem pierwsze ustalenie wysokości emerytury po przyznaniu wnioskodawcy przez Sąd prawa do jej pobierania. Zdaniem wnioskodawcy, ZUS przy przeliczaniu jego świadczenia powinien brać kwotę z pierwszej decyzji, tj. z dnia 25 marca 2015 r., a nie tak jak to zrobił – z drugiej decyzji, tj. z dnia 22 czerwca 2015 r.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podnosząc, że ponowne przeliczenie emerytury wnioskodawcy nastąpiło zgodnie z wyrokiem sądu. Podał, że do części obliczonej na podstawie art. 53 przyjęto dotychczasową podstawę wymiaru świadczenia, wskaźnik wwpw 135,29%, kwotę bazową 3.191,93 (adekwatnie jak w decyzji z dnia 25 marca 2015 r.). Doliczono także okresy zatrudnienia przypadające po przyznaniu prawa do świadczenia, tj. po 1 lipca 2014 r. i po zmianie stażu emerytura w tej części wynosi 3.105,90 zł. Do części obliczonej zgodnie z art. 26 przyjęto :

- kwotę składki zaewidencjonowanej na koncie z uwzględnieniem waloryzacji na dzień przyznania prawa do emerytury, tj. na dzień 1 lipca 2014 r. w kwocie 196164,78 zł (adekwatnie jak w decyzji z dnia 25 marca 2015 r.);
- kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego w kwocie 406460,86 zł;

ZUS podał, iż wysokość kapitału została ustalona ponownie na dzień podjęcia wypłaty świadczenia (faktycznego przejścia na emeryturę) z uwzględnieniem art. 185 ustawy emerytalnej. Wartość kapitału ustalona na podstawie ww. przepisu ulega przeliczeniu poprzez dodanie do okresów składkowych okresu równego różnicy pomiędzy wiekiem emerytalnym, a faktycznym wiekiem przejścia na emeryturę. Decyzją z dnia 18 czerwca 2015 r. ponownie ustalono kapitał początkowy wnioskodawcy z uwzględnieniem dodatkowo 62 miesięcy okresów składkowych (różnica pomiędzy wiekiem emerytalnym 66 lat i 11 miesięcy, a wiekiem osiągniętym w dniu (...) tj. 61 lat i 9 miesięcy. Wniosek o podjęcie wypłaty emerytury oznacza –zdaniami ZUS– ostateczne ustalenie daty faktycznego przejścia na emeryturę. Organ rentowy wskazał, że w decyzji z dnia 25 marca 2015 r. przyjęto wartość kapitału początkowego ustalonego decyzją z dnia 20 marca 2015 r., gdzie jako wiek faktycznego przejścia na emeryturę przyjęto hipotetycznie wiek nabycia uprawnień, czyli dzień 1 lipca 2014 r. Na ten dzień różnica pomiędzy wiekiem emerytalnym, wiekiem nabycia prawa do emerytury wynosiła wówczas 73 miesiące,

- średnie dalsze trwanie życia - 248,30 m-cy (adekwatnie jak w decyzji z dnia 25 marca 2015r.)

W tej części po waloryzacji od 1 marca 2015 r. emerytura wynosiła 2.463 zł. Dodatkowo uwzględniono kwotę zwaloryzowanych składek za okres od 1 lipca 2014 r. do 31 maja 2015 w kwocie 11868,44 zł, którą podzielono przez średnie dalsze trwanie życia 245,70 m-cy. Po doliczeniu ww. składek w myśl art. 108 wysokość emerytury obliczonej podstawie art. 26 wyniosła na dzień 1 czerwca 2016 r. – 2.511,30 zł. Ostatecznie do ustalenia wysokości świadczenia przyjęto zgodnie z art. 183 - 20 % emerytury obliczonej na podstawie art. 53 i 80 % emerytury obliczonej na podstawie art. 26. Wysokość emerytury od dnia 1 marca 2016 r. wyniosła 2.636,53 zł.

Sąd ustalił :

Wnioskodawca W. S., ur. (...), od dnia 1 lipca 2014 r. jest uprawniony do emerytury, na mocy wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 17 lutego 2015 r. (sygn. akt V U 2922/14).

Wykonując ww. wyrok, ZUS decyzją z dnia 25 marca 2015 r. ustalił wysokość emerytury wnioskodawcy od 1 lipca 2014 r., tj. od daty określonej w wyroku sądu. Wysokość tego świadczenia ustalona została z zastosowaniem art. 183 ustawy emerytalnej (tj. jako suma 20% emerytury obliczonej na podstawie art. 53 oraz 80% emerytury obliczonej na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej) i wyniosła 2.700,37 zł, co po waloryzacji od 1 marca 2015 r. dało kwotę 2.736,37 zł. Do ustalenia wysokości emerytury organ rentowy uwzględnił 39 lat, 7 miesięcy i 10 dni okresów składkowych, 8 miesięcy i 25 dni okresów nieskładkowych oraz 24 dni okresów uzupełniających. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury organ emerytalny przyjął wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru składek z 10 lat kalendarzowych od 2004 r. do 2013 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 135,29 %, a pomnożony przez kwotę bazową 3.191,93 zł dał podstawę wymiaru emerytury w wysokości 4.318,36 zł. Przy ww. stażu emerytura liczona w oparciu o art. 53 ustawy emerytalnej wyniosła 3.008,59 zł. W oparciu o art. 26 ustawy emerytalnej organ wyliczył świadczenie na kwotę 2.623,31 zł, przy uwzględnieniu kwoty składki zaewidencjonowanej na koncie po waloryzacji w kwocie 196164,78 zł, zwaloryzowanego kapitału początkowego w wysokości 455203,60 zł oraz przyjmując 248,30 miesięcy dalszego trwania życia.

Wypłata emerytury została zawieszona, ponieważ wnioskodawca kontynuował zatrudnienie. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy, poinformował wnioskodawcę, że wysokość jego emerytury zostanie ustalona w ostatecznej kwocie z chwilą podjęcia jej wypłaty, tj. po rozwiązaniu stosunku pracy i zgłoszeniu wniosku o podjęcie wypłaty emerytury.

Dnia 5 czerwca 2015 r. W. S. złożył wniosek o ponowne przeliczenie wysokości emerytury i podjęcie wypłaty świadczenia, domagając się uwzględnienia składek zaewidencjonowanych po dniu ustalenia prawa do świadczenia. Do wniosku ubezpieczony dołączył świadectwo pracy, z którego wynikało, że jego zatrudnienie trwało nieprzerwanie od 1 marca 1995 r. i ustało dnia 31 maja 2015 r.

Decyzją z dnia 22 czerwca 2015 r., po rozpoznaniu ww. wniosku, ZUS ustalił wysokość emerytury wnioskodawcy na kwotę 2.566,97 zł brutto od dnia 1 lipca 2015 r., w oparciu o art. 183 ustawy emerytalnej. Do ustalenia wysokości emerytury organ rentowy uwzględnił 40 lat, 7 miesięcy i 12 dni okresów składkowych, 8 miesięcy i 25 dni okresów nieskładkowych oraz 24 dni okresów uzupełniających. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury ZUS przyjął wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru składek z 10 lat kalendarzowych, tj. od 2004 r. do 2013 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 135,29 %, a pomnożony przez kwotę bazową 3.191,93 zł dał podstawę wymiaru emerytury w wysokości 4.318,36 zł. Po uwzględnieniu zwiększonego stażu emeryturę W. S. ZUS wyliczył na kwotę 3.105,90 zł na podstawie art. 53 ustawy emerytalnej. W oparciu o art. 26 ustawy emerytalnej organ wyliczył świadczenie wnioskodawcy na kwotę 2.432,24 zł, przy uwzględnieniu kwoty składki zaewidencjonowanej na koncie po waloryzacji w kwocie 191141,22 zł, zwaloryzowanego kapitału początkowego w wysokości 406460,87 zł oraz przyjmując 245,7 miesięcy dalszego trwania życia.

Z powyższą decyzją W. S. nie zgodził się. W wyniku wniesionego przez ubezpieczonego odwołania Sąd Okręgowy w Legnicy wyrokiem z dnia 7 stycznia 2016 r. (sygn. akt V U 767/15) zmienił decyzję ZUS z dnia 22 czerwca 2015 r. w ten sposób, że zobowiązał organ rentowy do ponownego ustalenia wysokości świadczenia emerytalnego wnioskodawcy na podstawie art. 108 w zw. z art. 183 ust. 6 ustawy emerytalnej, a w pozostałym zakresie odwołanie wnioskodawcy oddalił. Sąd ten uznał, że w przypadku kontynuowania zatrudnienia po ustaleniu prawa do emerytury –jak to miało miejsce w przypadku wnioskodawcy– ponowne ustalenie wysokości jego emerytury wygląda w ten sposób, że do kwoty obliczonej w pierwszej decyzji ustalającej wysokość świadczenia zgodnie z art. 183 ustawy emerytalnej, dodawana jest kwota obliczona w sposób wskazany w art. 108 ww. ustawy. A skoro ZUS nie zastosował takiego sposobu przeliczenia świadczenia wnioskodawcy, konieczna była zmiana zaskarżonej decyzji.

Na skutek apelacji organu rentowego sprawę rozpoznawał Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, który wyrokiem z dnia 18 sierpnia 2016 r. (sygn. akt III AUa 343/16) oddalił apelację, popierając argumentację Sądu Okręgowego w zakresie, w jakim Sąd ten dokonał zmiany zaskarżonej decyzji z dnia 22 czerwca 2015 r.

W następstwie wykonania ww. wyroków sądowych, organ rentowy w dniu 28 października 2016 r. wydał decyzję – zaskarżoną w niniejszej sprawie. Na mocy tej decyzji ZUS przeliczył emeryturę W. S. od dnia 1 czerwca 2015 r. Obliczenie wysokości świadczenia nastąpiło w następujący sposób: w pkt I – zgodnie z art. 53 ustawy emerytalnej do ustalenia podstawy wymiaru emerytury wnioskodawcy ZUS przyjął: dotychczasową podstawę wymiaru świadczenia i wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynoszący 135,29%. Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wppw 135,29% przez kwotę bazową 3.191,93 zł wyniosła 4.318,36 zł, a po zmianie stażu pracy – 3.105,90 zł. W pkt II decyzji ZUS na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej do ustalenia wysokości świadczenia wnioskodawcy przyjął: - kwotę składki zaewidencjonowanej na koncie z uwzględnieniem waloryzacji w wys. 196164,78 zł, - kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego w wys. 406460,86 zł, - średnie dalsze trwanie życia 248,30 m-cy. Obliczona przy zastosowaniu art. 26 ustawy emerytalnej wysokość świadczenia W. S. wyniosła 2.427 zł, a po waloryzacji od 1 marca 2015 r. – 2.463 zł. Po uwzględnieniu doliczonych zwaloryzowanych składek za okres od 1 lipca 2014 r. do 31 maja 2015 r., wysokość emerytury wnioskodawcy od 1 czerwca 2015 r. wyniosła 2.511,30 zł. Do wyliczenia jej wysokości ZUS przyjął kwotę zwaloryzowanych składek od ostatniej decyzji w wys. 11.868,44 zł, średnie dalsze trwanie życia 245,70 m-cy i kwotę emerytury z ostatniej decyzji – 2.463 zł. Ostatecznie, na podstawie art. 183 ustawy emerytalnej (emerytura mieszana) – emerytura wnioskodawcy wyniosła 2.630,22 zł (20% emerytury obliczonej na podstawie art. 53 ustawy emerytalnej – 621,18 zł i 80% emerytury obliczonej na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej – 2.009,04 zł), a po waloryzacji od 1 marca 2016 r. – 2.636,53 zł.

Wysokość emerytury wnioskodawcy, przy uwzględnieniu zwaloryzowanego kapitału początkowego w kwocie 455203,60 zł (z dnia przyznania świadczenia) w części obliczanej na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej wynosiłaby 2.707,61 zł. Wysokość tego świadczenia obliczona na podstawie art. 183 ww. ustawy wynosiłaby 2.787,27 zł.

Dowód :

dokumenty z akt emerytalnych wnioskodawcy, w tym: wyrok SO w Legnicy sygn. akt V U 2922/14 k. 35; decyzje ZUS z dnia 25.03.2015 r. i z dnia 22.06.2015 r. k. 39 i 54; wniosek z dnia 05.06.2015 r. k. 41-42; świadectwo pracy k. 44-46; odwołanie z dnia 07.07.2015 r., wyrok SO w Legnicy sygn. akt V U 767/15; wyrok SA we Wrocławiu sygn. akt III AUa 343/16, decyzja ZUS z dnia 28.10.2016 r.

stanowisko komórki merytorycznej ZUS z dnia 27.01.2017 r. k. 13

Sąd zważył:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

W rozpoznawanej sprawie spór dotyczył tego, czy organ rentowy prawidłowo wykonał wyrok Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 7 stycznia 2016 r., utrzymany w mocy przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrokiem z dnia 18 sierpnia 2016 r. Na podstawie ww. orzeczeń organ rentowy był zobowiązany do ponownego ustalenia wysokości emerytury W. S. na podstawie art. 108 w zw. z art. 183 ust. 6 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.jedn.: Dz.U. z 2016 r., poz. 887).

Zgodnie z art. 183 ust. 6 ww. ustawy, do ponownego ustalenia wysokości emerytury, o której mowa w ust. 1-5 art. 183, z tytułu podlegania ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym po dniu przyznania emerytury stosuje się art. 108 ustawy emerytalnej. W myśl zaś art. 108 ww. ustawy – jeżeli po dniu, od którego przyznano emeryturę określoną w art. 24 lub 24a, emeryt podlegał ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym, wysokość świadczenia ulega ponownemu ustaleniu w sposób określony w ust. 2 (ust. 1). Zgodnie z ust. 2 cyt. przepisu – emerytury obliczone według zasad określonych w art. 26 powiększa się o kwotę wynikającą z podzielenia składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego po dniu ustalenia prawa do emerytury, o której mowa w art. 24 i 24a, i zwaloryzowanych zgodnie z art. 25 przez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia ustalone dla wieku danego ubezpieczonego w dniu złożenia wniosku o przeliczenie wysokości emerytury, z uwzględnieniem ust. 4 i 5. Podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek zaewidencjonowanych od miesiąca, od którego została podjęta wypłata emerytury po raz

pierwszy, do miesiąca poprzedzającego miesiąc zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury (ust. 4). Przepis ust. 4 stosuje się odpowiednio do kolejnych wniosków o ustalenie emerytury w nowej wysokości (ust. 5).

Jak wynika z akt emerytalnych wnioskodawcy, organ rentowy przed wydaniem spornej decyzji miał wątpliwość, jaką wartość kapitału początkowego przy ponownym ustalaniu wysokości świadczenia wnioskodawcy przyjąć, tj. z dnia przyznania świadczenia (455203,60 zł) czy z dnia podjęcia wypłaty świadczenia (406460,87 zł) i ostatecznie przyjął wartość tego kapitału z dnia podjęcia wypłaty świadczenia.

W ocenie Sądu, decyzja ta nie była słuszna.

Treść zacyt. wyżej przepisu art. 108 ustawy emerytalnej jest wyraźna i nie przewiduje ona wprost możliwości zmniejszania wyliczonego wcześniej – w decyzji przyznającej świadczenie – kapitału początkowego. W przypadku wnioskodawcy ZUS w decyzji z dnia 25 marca 2015 r. – przyznającej W. S. emeryturę po raz pierwszy – obliczył jej wysokość przyjmując do wyliczeń w części obliczanej na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej:

-kwotę składki zaewidencjonowanej na koncie z uwzględnieniem waloryzacji w wys. 196164,78 zł

-kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego w wys. 455203,60 zł,

-średnie dalsze trwanie życia w ilości 248,30 m-cy.

Świadczenie przyznane wnioskodawcy ww. decyzją nie zostało mu wypłacone za jakikolwiek okres, albowiem jego wypłata została zawieszona na skutek kontynuowania przez ubezpieczonego zatrudnienia. Gdy W. S. zakończył zatrudnienie z dniem 31 maja 2015 r. i wniósł o wypłatę świadczenia, ZUS ponownie – w nieprawidłowy przy tym sposób, gdyż z pominięciem art. 108 ustawy emerytalnej – ustalił na nowo wysokość świadczenia wnioskodawcy. Wtedy też ponownie ustalił wartość kapitału początkowego i w decyzji z dnia 22 czerwca 2015 r., którą ubezpieczony zaskarżył, a Sądy obu instancji przyznały mu rację, przyjął tę wartość na poziomie 406460,87 zł. Decyzja z dnia 22 czerwca 2015 r. wyrokami Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 7 stycznia 2016 r. i Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18 sierpnia 2016 r. została uznana za błędną. Zdaniem Sądów obu instancji, organ rentowy przy ponownym ustalaniu wysokości emerytury wnioskodawcy przyznanej decyzją z dnia 25 marca 2015 r., która ustalała też wysokość tego świadczenia, powinien zastosować art. 108 ustawy emerytalnej, a zatem jak nakazuje ust. 2 tego przepisu – powiększyć emeryturę (obliczoną według zasad określonych w art. 26 ustawy emerytalnej, tj. stanowiącą równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia (tj. kwoty składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego) przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego) o kwotę wynikającą z podzielenia składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego po dniu ustalenia prawa do emerytury i zwaloryzowanych zgodnie z art. 25 ustawy emerytalnej przez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia ustalone dla wieku danego ubezpieczonego w dniu złożenia wniosku o przeliczenie wysokości emerytury.

Mając powyższe na uwadze i zważywszy na fakt, że od dnia przyznania świadczenia wnioskodawca go nie pobierał (jego wypłata pozostawała zawieszona), w ocenie tut. Sądu, zastosowanie sposobu ponownego ustalenia wysokości emerytury wnioskodawcy powinno nastąpić od wartości wynikających z decyzji o przyznaniu świadczenia, tj. z decyzji z dnia 25 marca 2015 r., a nie od wartości wynikających z późniejszej błędnej decyzji z dnia 22 czerwca 2015 r. W decyzji pierwotnej, tj. z dnia 25 marca 2015 r., kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego wynosiła 455203,60 zł. I taką też kwotę – w ocenie tut. Sądu – należało przyjąć do ponownego ustalenia wysokości emerytury wnioskodawcy. Przepis art. 108 ustawy emerytalnej stosowany do ponownego ustalenia wysokości emerytury ubezpieczonych urodzonych po 31 grudnia 1948 r., którzy nabyli prawo do emerytury po osiągnięciu wieku emerytalnego, wynoszącego co najmniej 60 lat dla kobiet i co najmniej 65 lat dla mężczyzn, względnie przyznano im emeryturę z urzędu zamiast renty z tytułu niezdolności do pracy oraz podlegali ubezpieczeniom: emerytalnemu i rentowym po dniu, od którego przyznano im emeryturę, należy – zdaniem Sądu – tak rozumieć, że ponowne ustalenie wysokości emerytury wygląda w ten sposób, że do kwoty obliczonej w pierwszej decyzji ustalającej wysokość świadczenia zgodnie z art. 183 ustawy emerytalnej dodawana jest kwota obliczona w sposób wskazany w art. 108 tej ustawy. W rozpoznawanej sprawie nie

było zatem podstaw do przyjmowania zmniejszonego kapitału początkowego z drugiej nieprawidłowej decyzji ZUS z dnia 22 czerwca 2015 r., w szczególności, że ubezpieczony po przyznaniu emerytury decyzją z dnia 25 marca 2015 r. świadczenia tego nie pobierał. Zmniejszenie kapitału początkowego byłoby zasadne co najwyżej w sytuacji, gdyby po przyznaniu emerytury była ona wnioskodawcy wypłacana.

Dlatego też, mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, iż zaskarżona decyzja wymaga korekty i na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. dokonał jej zmiany w ten sposób, że zobowiązał organ rentowy do ustalenia wysokości emerytury W. S. w części ustalonej na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej przy przyjęciu kapitału początkowego w kwocie 455203,60 zł, przy którym kwota emerytury wynosi 2.707,61 zł. O powyższym Sąd orzekł w pkt I wyroku.

Stosownie do treści art. 118 ust. 1a ustawy emerytalnej, Sąd orzekając o prawie do emerytury, ma obowiązek stwierdzenia, czy organ rentowy ponosi lub nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji i przyznanie tego prawa na etapie postępowania administracyjnego. Z uwagi na okoliczność, iż w niniejszej sprawie przepisy art. 108 w zw. z art. 183 ust. 6 ustawy emerytalnie mogą dawać pole do odmiennych interpretacji, Sąd uznał, iż zastosowanie przez ZUS innej wykładni ww. przepisów niż uczynił to tutaj Sąd nie powinno skutkować odpowiedzialnością tego organu za opóźnienie w przyznaniu prawa do świadczenia i z tych względów orzekł jak w pkt II wyroku.